

KONWENCJA
O UZNAWANIU I WYKONYWANIU ZAGRANICZNYCH ORZECZEŃ
ARBITRAŻOWYCH
sporządzona w Nowym Jorku
dnia 10 czerwca 1958 r.

W Imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ
podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 10 czerwca 1958 r. sporządzona została w Nowym Jorku Konwencja o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych.

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana. Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie, dnia 19 lipca 1961 r.

L. S.

Przewodniczący Rady Państwa:

A. Zawadzki

Minister Spraw Zagranicznych:

w z. J. Winiewicz

(Tekst powyższej konwencji zamieszczony został w załączniku do niniejszego numeru).

Przekład.

KONWENCJA
O UZNAWANIU I WYKONYWANIU ZAGRANICZNYCH ORZECZEŃ
ARBITRAŻOWYCH

Art. I.

1. Niniejsza Konwencja odnosi się do uznawania i wykonywania orzeczeń arbitrażowych, które wskutek sporów między osobami fizycznymi lub prawnymi zostały wydane na obszarze Państwa innego niż to, w którym żąda się uznania i wykonania tych orzeczeń. Konwencja odnosi się również do takich orzeczeń arbitrażowych, które w Państwie, w którym żąda się ich uznania i wykonania, nie są uważane za orzeczenia krajowe.

2. Określenie „*orzeczenia arbitrażowe*” oznacza nie tylko orzeczenia wydawane przez arbitrów powołanych dla odnośnej sprawy, ale również orzeczenia wydawane przez stałe instytucje arbitrażowe, którym się strony poddały.

3. Podpisując lub ratyfikując niniejszą Konwencję albo przystępując do niej lub składając przewidziane w art. X oświadczenie o jej rozciągnięciu, każde z Państw może na podstawie wzajemności oświadczyć, że będzie stosowało Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydawanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa. Może ono również oświadczyć, że będzie stosowało Konwencję do sporów wynikłych jedynie z takich stosunków prawnych, zarówno umownych, jak i pozaumownych, które uważane są według jego prawa krajowego za handlowe.

Art. II.

1. Każde z Umawiających się Państw uzna umowę pisemną, którą strony zobowiązują się poddać arbitrażowi wszystkie lub pewne spory, powstałe lub mogące powstać między nimi z określonego stosunku prawnego, zarówno umownego jak i pozaumownego, w sprawie, która może być rozstrzyganą w drodze arbitrażu.

2. Określenie „*umowa pisemna*” oznacza zarówno klauzulę arbitrażową zamieszczoną w kontrakcie, jak i kompromis - zarówno podpisane przez strony, jak i zawarte w wymianie listów lub telegramów.

3. Sąd Umawiającego się Państwa, w którym wszczęto spór w sprawie, co do której strony zawarły umowę w rozumieniu niniejszego artykułu, na żądanie jednej ze stron odeśle strony do arbitrażu, chyba że stwierdzi, że dana umowa jest nieważna, niewykonalna lub nie nadaje się do realizacji.

Art. III.

Każde z Umawiających się Państw - zgodnie z warunkami ustalonym w artykułach następnych - uzna orzeczenie arbitrażowe za wiążące i wykona je zgodnie z regułami procedury obowiązującej na obszarze, na którym dochodzi się praw z orzeczenia. Uznanie lub wykonanie orzeczeń arbitrażowych, do których odnosi się niniejsza Konwencja, nie będzie uzależnione od spełnienia warunków istotnie uciążliwych ani od poniesienia należności sądowych lub opłat istotnie wyższych, niż wymagane dla uznania lub wykonania krajowych orzeczeń arbitrażowych.

Art. IV.

1. Aby uzyskać uznanie i wykonalność - wspomniane w artykule poprzednim - strona żądająca uznania i wykonania powinna wraz z żądaniem przedłożyć:

- a) należycie legalizowany oryginał orzeczenia lub należycie uwierzytelniony odpis takiego dokumentu,
- b) oryginał wspomnianej w art. II umowy lub należycie uwierzytelniony jej odpis.

2. Jeżeli odnośne orzeczenie lub odnośna umowa nie są napisane w języku urzędowym kraju, w którym dochodzi się praw z orzeczenia, strona żądająca uznania i wykonania orzeczenia powinna przedłożyć przekład tych dokumentów na ten język. Przekład powinien być uwierzytelniony bądź przez tłumacza urzędowego lub przysięgłego, bądź przez przedstawiciela dyplomatycznego lub konsularnego.

Art. V.

1. Na wniosek strony, przeciwko której orzeczenie jest skierowane, nastąpi odmowa uznania i wykonania orzeczenia tylko wówczas, jeżeli strona ta dostarczy właściwej władzy, do której skierowano żądanie uznania i wykonania, dowodu:

- a) że stronom wspomnianej w art. II umowy - według prawa odnoszącego się do nich - brak było zdolności albo że wspomniana umowa jest nieważna według prawa, któremu strony umowę tę poddały, a - w razie braku wzmianki w tym względzie - według prawa kraju, w którym orzeczenie zostało wydane, lub
- b) że strona, przeciwko której orzeczenie jest skierowane, nie była należycie powiadomiona o wyznaczeniu arbitra lub o procedurze arbitrażowej albo że z innego powodu nie mogła przedstawić swojej sprawy, lub
- c) że orzeczenie odnosi się do sporu nie wymienionego w kompromisie lub nie podpadającego pod zakres klauzuli arbitrażowej albo że zawiera rozstrzygnięcia przekraczające granice kompromisu lub klauzuli arbitrażowej; jeżeli jednak rozstrzygnięcie spraw, które zostały poddane arbitrażowi, da się oddzielić od rozstrzygnięcia spraw nie poddanych arbitrażowi, to ta część orzeczenia, która zawiera rozstrzygnięcie spraw poddanych arbitrażowi, może zostać uznana i wykonana, lub
- d) że bądź to skład sądu arbitrażowego, bądź też procedura arbitrażowa nie były zgodne z umową stron, lub - w razie braku takiej umowy - że nie były zgodne z prawem kraju, w którym odbył się arbitraż, lub
- e) że orzeczenie nie stało się jeszcze dla stron wiążące, albo że właściwa władza kraju, w którym lub według prawa którego orzeczenie zostało wydane, uchylila je lub wstrzymała jego wykonalność.

2. Odmowa uznania i wykonania orzeczenia arbitrażowego może nastąpić również i wówczas, jeżeli właściwa władza kraju, w którym postawiono żądanie uznania i wykonania, stwierdzi:
- a) że według prawa tego kraju przedmiot sporu nie może być rozstrzygany w drodze arbitrażu, lub
 - b) że uznanie lub wykonanie orzeczenia byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym tego kraju.

Art. VI.

Jeżeli do wspomnianej w art. V ust. 1 pkt e) właściwej władzy zwrócono się z żądaniem uchylecia lub wstrzymania wykonalności orzeczenia arbitrażowego, to wówczas władza, przed którą dochodzi się praw z tego orzeczenia, może, jeśli uzna to za właściwe, odroczyć decyzję o wykonalności orzeczenia; na wniosek strony żądającej wykonania orzeczenia może ona również nakazać stronie drugiej udzielenie odpowiedniego zabezpieczenia.

Art. VII.

1. Postanowienia niniejszej Konwencji nie naruszają ważności zawartych przez Umawiające się Państwa umów wielostronnych dotyczących uznawania i wykonywania orzeczeń arbitrażowych ani nie pozbawiają strony zainteresowanej prawa do dochodzenia praw z orzeczenia arbitrażowego w takim trybie i w takim zakresie, jak na to zezwalają prawo i umowy międzynarodowe, obowiązujące w kraju, w którym dochodzi się praw z tego orzeczenia.

2. Z chwilą, kiedy Umawiające się Państwa zostaną związane niniejszą Konwencją i w rozciągłości, w jakiej będą nią związane, przestaną między tymi Państwami wywierać skutki prawne Protokół genewski o klauzulach arbitrażowych z 1923 r. i Konwencja genewska o wykonywaniu obcych orzeczeń arbitrażowych z 1927 r.

Art. VIII.

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do podpisu do dnia 31 grudnia 1958 r. dla wszystkich Państw-członków Narodów Zjednoczonych, a także dla jakiegokolwiek innego Państwa, które jest lub zostanie członkiem organizacji wyspecjalizowanej Narodów Zjednoczonych albo które jest lub zostanie stroną Statutu Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, albo dla jakiegokolwiek innego państwa, do którego zostanie skierowane zaproszenie Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych.

2. Niniejsza Konwencja będzie ratyfikowana, a dokumenty ratyfikacyjne będą składane Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych.

Art. IX.

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do przystąpienia dla wszystkich państw, o których mowa w art. VIII.

2. Przystąpienie będzie dokonane przez złożenie dokumentu przystąpienia u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

Art. X.

1. Przy podpisywaniu, ratyfikowaniu lub przystąpieniu każde Państwo może oświadczyć, że niniejsza Konwencja będzie się rozciągać na wszystkie bądź na niektóre obszary, za których stosunki międzynarodowe jest odpowiedzialne. Takie oświadczenie będzie skuteczne z chwilą, gdy Konwencja stanie się dla danego Państwa wiążącą.

2. W czasie późniejszym takie rozciągnięcie będzie dokonane przez zawiadomienie skierowane do Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych i będzie ono skuteczne po upływie 90 dni od dnia otrzymania zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, albo z chwilą gdy niniejsza Konwencja stanie się dla danego Państwa wiążącą, o ile by ta ostatnia chwila była późniejsza.

3. W odniesieniu do obszarów, na które w chwili podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia niniejsza Konwencja nie będzie rozciągnięta, każde z Państw, których to dotyczy, rozważy możliwości podjęcia koniecznych kroków zmierzających do rozciągnięcia na te obszary

niniejszej Konwencji, z zastrzeżeniem uzyskania zgody rządów tych obszarów, jeśli to jest wymagane ze względów konstytucyjnych.

Art. XI.

Do Państw związkowych lub nieunitarnych odnoszą się następujące postanowienia:

- a) odnośnie do tych artykułów niniejszej Konwencji, które podlegają właściwości prawodawczej władzy związkowej, obowiązki rządu związkowego będą takie same, jak obowiązki Państw Umawiających się, nie będących Państwami związkowymi,
- b) odnośnie do tych artykułów niniejszej Konwencji, które podlegają właściwości prawodawczej poszczególnych, wchodzących do związku, państw lub prowincji, nie będących według związkowego systemu konstytucyjnego zobowiązane do podjęcia środków prawodawczych, Rząd związkowy poda jak najrychlej artykuły te do wiadomości właściwym władzom poszczególnych, wchodzących do związku, państw lub prowincji, popierając je przychylnym zaleceniem,
- c) na żądanie któregośkolwiek Umawiającego się Państwa, przekazane za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, Państwo związkowe, będące stroną niniejszej Konwencji, dostarczy informacji o prawie i praktyce związku i jednostek wchodzących w jego skład, w odniesieniu do określonego postanowienia niniejszej Konwencji, przedstawiając zakres skuteczności zapewnionej temu postanowieniu przez działalność prawodawczą lub inną.

Art. XII.

1. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie po upływie 90 dni od złożenia trzeciego dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia.

2. Dla każdego Państwa, które ratyfikuje niniejszą Konwencję lub przystąpi do niej po złożeniu trzeciego dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia, niniejsza Konwencja stanie się wiążącą z 90 dniem po złożeniu przez to Państwo dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia.

Art. XIII.

1. Każde Umawiające się Państwo może wypowiedzieć niniejszą Konwencję pisemnym oświadczeniem skierowanym do Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

Wypowiedzenie stanie się skuteczne po upływie roku od daty otrzymania oświadczenia przez Sekretarza Generalnego.

2. Każde Państwo, które złożyło przewidziane w art. X oświadczenie lub zawiadomienie, może oświadczyć później drogą zawiadomienia skierowanego do Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, że po upływie roku od daty otrzymania tego zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego niniejsza Konwencja przestanie się rozciągać na dany obszar.

3. Niniejsza Konwencja będzie miała w dalszym ciągu zastosowanie do orzeczeń arbitrażowych, o których uznanie lub wykonanie wszczęto postępowanie, zanim wypowiedzenie stało się skuteczne.

Art. XIV.

Wobec innego Umawiającego się Państwa Państwo Umawiające się nie będzie mogło powoływać się na niniejszą Konwencję w zakresie szerszym, niż ten, w jakim samo jest nią związane.

Art. XV.

Sekretarz Generalny Narodów Zjednoczonych będzie zawiadamiał Państwa, o których mowa w art. VIII:

- a) o podpisaniu i ratyfikacjach zgodnie z art. VIII,
- b) o przystąpieniach zgodnie z art. IX,
- c) o oświadczeniach i zawiadomieniach zgodnie z art. 1, X i XI,
- d) o dacie wejścia Konwencji w życie zgodnie z art. XII,
- e) o wypowiedzeniach i zawiadomieniach zgodnie z art. XIII.

Art. XVI.

1. Niniejsza Konwencja, której teksty angielski, chiński, francuski, hiszpański i rosyjski są na równi autentyczne, zostanie złożona w archiwum Narodów Zjednoczonych.

2. Sekretarz Generalny Narodów Zjednoczonych prześle uwierzytelniony odpis niniejszej Konwencji każdemu z Państw, o których mowa w art. VIII.

Za Królestwo Belgii:

JOSEPH NISOT

A. HERMENT

Za Kostarykę:

ALBERTO F. CANAS

Za Salwator:

M. RAFAEL URQUIA

F. R. LIMA

Za Niemiecką Republikę Federalną:

A. BULOW

Za Indie:

C. K. DAPHTARY

Za Izrael:

H. COHN

Za Królestwo Haszemickie Jordanii

THABED KHALIDI

Za Królestwo Holandii:

C. SCHURMANN

Za Republikę Filipin:

OCTAVIO L. MALOLES

Delegacja Filipin podpisuje niniejszą Konwencję ad referendum, z zastrzeżeniem, że czyni to na zasadzie wzajemności, i oświadcza, że Filipiny będą stosowały Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze innego umawiającego się Państwa, zgodnie z art. I ust. 3 Konwencji.

Za Polskę:

JACEK MACHOWSKI

z zastrzeżeniem wymienionym w art. I ust. 3

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 20 grudnia 1961 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 10 czerwca 1958 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. VIII ust. 2 Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 10 czerwca 1958 r., został złożony w Sekretariacie Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 3 października 1961 r. polski dokument ratyfikacyjny powyższej Konwencji.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne względnie dokumenty przystąpienia do powyższej Konwencji:

Izrael dnia 5 stycznia 1959 r.

Maroko dnia 12 lutego 1959 r.

z oświadczeniem, że Rząd J.K.M. króla Maroka będzie tylko stosował Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń arbitrażowych wydanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa.

Zjednoczona Republika Arabska dnia 9 marca 1959 r.

Francja dnia 26 czerwca 1959 r.

z następującym oświadczeniem:

„1. Powołując się na możliwość przewidzianą w artykule I ustęp 3 Konwencji, Francja stwierdza, że będzie stosowała Konwencję na zasadzie wzajemności do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa; stwierdza ona również, iż będzie stosowała Konwencję tylko do sporów wynikłych ze stosunków prawnych, zarówno umownych, jak i pozaumownych, które uważane są według jej prawa krajowego za stosunki handlowe.

2. Powołując się na Artykuł X ustępy 1 i 2 Konwencji, Francja oświadcza, iż Konwencja obejmie wszystkie terytoria Republiki Francuskiej”.

Czechosłowacja dnia 10 lipca 1959 r.

z następującym oświadczeniem:

„Czechosłowacja będzie stosowała Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze innego Umawiającego się Państwa. W odniesieniu do orzeczeń wydanych na obszarze Państw nie będących stronami będzie ona stosowała Konwencję jedynie w takim zakresie, w jakim te Państwa zapewnią wzajemność traktowania”.

Syjam dnia 21 grudnia 1959 r.

Kambodża dnia 5 stycznia 1960 r.

India dnia 13 lipca 1960 r.

z następującym oświadczeniem:

„Zgodnie z artykułem I Konwencji Rząd Indii stwierdza, iż będzie stosował Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze Państwa będącego stroną tej Konwencji. Rząd Indii stwierdza również, że będzie stosował Konwencję tylko do sporów wynikających ze stosunków prawnych, zarówno umownych, jak i pozaumownych, które uważane są przez prawo Indii za stosunki handlowe”.

Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich dnia 24 sierpnia 1960 r.

z oświadczeniem, że będzie stosował postanowienia tej Konwencji w odniesieniu do orzeczeń arbitrażowych wydanych na obszarach Państw nie będących stronami jedynie w takim zakresie, w jakim zapewnią one wzajemność traktowania.

Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka dnia 10 października 1960 r.

z oświadczeniem, że będzie stosowała postanowienia tej Konwencji w odniesieniu do orzeczeń arbitrażowych wydanych na obszarze Państw nie będących stronami Konwencji jedynie na zasadzie wzajemności.

Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka dnia 15 listopada 1960 r.

z oświadczeniem, że będzie stosowała postanowienia tej Konwencji w odniesieniu do orzeczeń arbitrażowych wydanych na obszarach Państw nie będących stronami jedynie w takim zakresie, w jakim zapewnią one wzajemność traktowania.

Norwegia dnia 14 marca 1961 r.

z następującym oświadczeniem:

„1. Będziemy stosowali Konwencję tylko do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze jednego z Umawiających się Państw.

2. Nie będziemy stosowali Konwencji do sporów, w których przedmiotem postępowania jest własność nieruchoma położona w Norwegii lub też prawo do takiej własności”.

Austria dnia 2 maja 1961 r.

Japonia dnia 20 czerwca 1961 r.

z oświadczeniem, że będzie stosowała Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa.

Niemiecka Republika Federalna dnia 30 czerwca 1961 r.

z oświadczeniem, że na podstawie artykułu I ustępów 1 i 3 Konwencji Niemiecka Republika Federalna będzie stosowała Konwencję tylko do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze innego Umawiającego się Państwa.

Rumunia dnia 13 września 1961 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„Rumuńska Republika Ludowa będzie stosowała Konwencję jedynie do sporów wynikających ze stosunków prawnych, zarówno umownych, jak i pozaumownych, które uważane są przez prawo rumuńskie za stosunki handlowe.

Rumuńska Republika Ludowa będzie stosowała Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze innego Umawiającego się Państwa. W odniesieniu do orzeczeń wydanych na obszarze innych Państw nie będących stronami Rumuńska Republika Ludowa będzie stosowała Konwencję jedynie na zasadzie wzajemności ustalonej drogą porozumienia stron”.

Bułgaria dnia 10 października 1961 r.

z następującym oświadczeniem:

„Bułgaria będzie stosowała Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze Umawiającego się Państwa. W odniesieniu do orzeczeń wydanych na obszarze Państw nie będących stronami będzie ona stosowała Konwencję jedynie w takim zakresie, w jakim te Państwa zapewnią wzajemność traktowania”.